

UZASADNIENIE

Powód B. S. wniósł o zasądzenie od pozwanej V. L. Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 7502,59 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 6 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty pobranych przez pozwaną jako opłata za wykup na podstawie niedozwolonych postanowień umownych. Powód wniósł także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

(pozew k. 1-7v i 10-10v)

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na pozew k. 48-53)

1. *Ustalenia faktyczne*

10 stycznia 2012 r. (...) Bank S.A. w W. jako ubezpieczający zawarł z V. L. Towarzystwem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. na rzecz B. S., jako ubezpieczonego, umowę grupowego ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym ze składką regularną Firma i (...). Umowę potwierdzono polisą nr (...). Integralną część umowy stanowiły Ogólne Warunki Grupowego (...) z Ubezpieczeniowym Funduszem Kapitałowym ze Składką Regularną Firma i (...) o indeksie (...) (dalej jako „OWU”) i Regulamin Ubezpieczeniowych Funduszy Kapitałowych o indeksie (...) - (...). Umowa została zawarta na 15 lat do 9 stycznia 2027 r. Powód zobowiązał się do uiszczania składki regularnej w wysokości 500 zł miesięcznie. Przed przystąpieniem do umowy powód otrzymał OWU oraz Regulamin.

(dowód: polisa k. 13, deklaracja przystąpienia k. 58-59, ogólne warunki ubezpieczenia wraz z załącznikami k. 14-24v)

Powód przystąpił do umowy, gdyż jej zawarcie stanowiło warunek udzielenia mu kredytu przez (...) Bank S.A. Powód musiał również założyć rachunek bankowy dla przedsiębiorców Firma i (...) w w/w banku. W dacie zawierania umowy powód był przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług remontowo budowlanych. Kredyt w (...) Bank S.A. został zaś przeznaczony na budowę budynku warsztatowego służącego m.in. do prowadzenia działalności gospodarczej. Powód w budynku wybudowanym ze środków pochodzących z kredytu przechowuje sprzęt budowlany. Powodowi zależało na uzyskaniu kredytu i nie przywiązywał dużej wagi do powiązanej z nim umowy ubezpieczenia. Powód zawarł umowę kredytu i umowę ubezpieczenia na jednym spotkaniu w banku, podpisując łącznie wszystkie przedstawione mu dokumenty.

(dowód: przesłuchanie powoda k. 88-89, płyta CD k. 90)

Zgodnie z § 2 ust. 30 OWU Ubezpieczony to osoba fizyczna, która na skutek zawarcia umowy rachunku bankowego przystąpiła do umowy i na dzień przystąpienia prowadziła działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, a której życie jest przedmiotem umowy. Rachunkiem bankowym z kolei w świetle § 2 ust. 18 był rachunek bankowy dla przedsiębiorców – osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez ubezpieczającego, na podstawie zawartej umowy rachunku bankowego Firma i (...).

Zgodnie z § 3 ust. 1 OWU przedmiotem umowy było życie ubezpieczonego oraz inwestowanie środków pochodzących ze składek wpłacanych z tytułu umowy w ramach ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych w okresie, na jaki ubezpieczony przystąpił do umowy. W myśl § 3 ust. 2 OWU zakres ubezpieczenia obejmował następujące zdarzenia ubezpieczeniowe: dożycie przez ubezpieczonego daty dożycia i śmierć ubezpieczonego w okresie ubezpieczenia.

Zgodnie z § 2 ust. 26 OWU świadczenie wykupu to kwota świadczenia z umowy wpłacana przez ubezpieczyciela w przypadkach określonych w OWU, z przyczyn innych niż dożycie przez ubezpieczonego daty dożycia, śmierć

ubezpiezonego lub odstąpienie przez ubezpieczonego od umowy. Zgodnie z § 11 ust. 1 OWU polisa ulegała wygaśnięciu m.in.: 1) wskutek jej wypowiedzenia przez ubezpieczonego – z dniem doręczenia do siedziby ubezpieczyciela pisemnego oświadczenia ubezpieczonego o wypowiedzeniu (pkt 1); 2) niezapłacenia składki regularnej – z upływem ostatniego dnia 45-dniowego okresu, za który składka była należna (pkt 2); 3) wypłaty świadczenia wykupu – z dniem złożenia wniosku o całkowitą wypłatę świadczenia wykupu (pkt 5). Ust. 6 tego paragrafu stanowił, że w przypadku przedterminowego rozwiązania umowy z przyczyn wskazanych powyżej wypłacana wartość świadczenia wykupu w zakresie wartości tzw. części bazowej rachunku uwzględnia jej pomniejszenie o koszty poniesione przez ubezpieczyciela związane z zawarciem i wykonywaniem umowy oraz o koszty związane z prowadzoną przez ubezpieczyciela działalnością gospodarczą, które w związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy nie mogłyby zostać pokryte z opłat, jakie byłyby pobierane przez ubezpieczyciela w trakcie trwania całego okresu, na jaki umowa została zawarta.

Zgodnie z § 14 ust. 1 OWU do zapłaty składki regularnej, stanowiącej kwotę wpłacaną w terminach i wysokości wskazanej w polisie, zobowiązany był ubezpieczający. Stosownie do § 24 ust. 5 OWU wysokość świadczenia wykupu na dany dzień była równa wartości tzw. części wolnej rachunku oraz określonego procentu tzw. części bazowej rachunku, wskazanego w ust. 15 Załącznika nr 1 do OWU. Tabela z ust. 15 Załącznika nr 1 do OWU określała procent tzw. części bazowej rachunku wypłacany ubezpieczonemu w przypadku odpisania jednostek funduszy z części bazowej rachunku w związku z całkowitą lub częściową wypłatą świadczenia wykupu. W przypadku 15 letniego okresu ubezpieczenia, gdy wypłata miała nastąpić w 6 roku trwania umowy było to 50% części bazowej rachunku.

(dowód: polisa k. 13, deklaracja przystąpienia k. 58-59, ogólne warunki ubezpieczenia wraz z załącznikami k. 14-24v)

W wykonaniu zadeklarowanych przez pozwaną zobowiązań wynikających z decyzji administracyjnej Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr (...) 1/-2016, pozwana zwróciła się do powoda o podpisanie aneksu do umowy ubezpieczenia, który powód podpisał.

Na mocy aneksu strony postanowiły wprowadzić nową tabelę określającą wartości procentowe służące do ustalenia wysokości Świadczenia Wykupu, a które prezentowały się następująco:

Rok	%
1	71%
2	72%
3	73%
4	74%
5	75%
6	76%
7	77%

8	78%
9	79%
10	80%
11	81%
12	82%
13	83%
14	84%
15	85%
16	86%
17	87%
18	88%
19	89%
20	90%
21	91%
22	92%
23	93%
24	94%
25	95%
26	96%
27	97%

28	98%
29	99%
30 i kolejne	100%

Powyższe wartości miały mieć zastosowanie do umowy wówczas, gdy byłyby korzystniejsze niż dotychczasowe warunki. W takim przypadku dochodziło do ponownego przeliczenia wysokości dotychczas wypłaconego Świadczenia Wykupu i wypłaty różnicy pomiędzy wysokością Świadczenia Wykupu wynikającą z warunków aneksu, a kwotą wypłaconą wcześniej. Aneks wchodził w życie z dniem bezpośrednio poprzedzającym dzień rozwiązania umowy pod warunkiem doręczenia w terminie 3 miesięcy do ubezpieczającego podpisanego egzemplarza aneksu.

(dowód: aneks k. 60-60v, informacja o podpisaniu aneksu k. 26)

Do rozwiązania umowy doszło 21 marca 2017 roku. W tym dniu wartość części bazowej rachunku wynosiła 31 260,79 zł, zaś suma składek wpłaconych przez powoda 32 000 zł. Pozwana początkowo wypłaciła powodowi 15 630,39 zł, zaś po podpisaniu aneksu w dniu 10 maja 2017 r. dopłaciła 8 127,81 zł. Ostatecznie pozwana zatrzymała tytułem opłaty za wykup 7 502,59 zł.

(dowód: pismo k. 26, rozliczenie z tytułu umowy k. 27)

2. Ocena dowodów

Ustalony przez Sąd stan faktyczny był niesporny pomiędzy stronami. Znalazł on również oparcie w dowodach z dokumentów. Sąd uznał te dowody za wiarygodne, bo nie budziły wątpliwości i wzajemnie się uzupełniały. Sąd oparł się na zeznaniach powoda, które uznał za wiarygodne. Były one zdaniem Sądu szczerze. Powód zeznawał obszernie, spontanicznie i spójnie, a jego zeznania znalazły potwierdzenie w dowodach z dokumentów.

3. Ocena prawna

Podstawę prawną roszczenia stanowi art. 385¹ § 1 k.c.

Z przepisu tego wynika, że możliwość uznania postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowanie go z umowy zależy od spełnienia łącznie trzech przesłanek:

- 1) postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, przy czym zgodnie z art. 385¹ § 3 k.c. nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta;
- 2) kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta,
- 3) nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że przy zawarciu umowy ubezpieczenia pozwany posłużył się skonstruowanym przez siebie wzorcem umownym, na który składały się przede wszystkim Ogólne Warunki Ubezpieczenia. Wzorec umowny został powodowi doręczony przed zawarciem umowy, zatem co do zasady wiązał on obie strony zgodnie z art. 384 § 1 k.c. Jednocześnie Sąd ustalił, że postanowienia tego wzorca nie były indywidualnie uzgodnione z powodem.

Nie ulegało też wątpliwości, że przedmiotową w sprawie umowę pozwany zawarł jako przedsiębiorca i w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej.

W toku procesu pozwana podniosła zarzut braku legitymacji powoda. Wskazała, że roszczenie powoda dotyczy produktu oferowanego wyłącznie przedsiębiorcom, a zatem powód zawierając umowę nie był konsumentem i nie może dochodzić roszczenia opartego na art. 385¹ § 1 k.c. Powód podnosił z kolei, że zawarł umowę jako osoba fizyczna, a wskazane w postanowieniach OWU określenia dotyczące działalności gospodarczej zostały zawarte wyłącznie celem ograniczenia kręgu klientów mogących złożyć wnioski o takie ubezpieczenie.

Sąd podzielił zarzut pozwanej i m.in. z tej przyczyny powództwo zostało oddalone.

Zgodnie z art. 22¹ k.c. za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Zawarta w tym przepisie definicja konsumenta łączy kryterium podmiotowe i przedmiotowe. Za konsumenta może być zatem uważana tylko osoba fizyczna, która dokonuje czynności cywilnoprawnej, mającej wywołać skutek prawny w jej relacji z przedsiębiorcą, a czynność ta nie może być bezpośrednio związana z prowadzoną przez tę osobę działalnością gospodarczą lub zawodową. Jeśli więc przedsiębiorca specjalizujący się w danej dziedzinie zawiera wyłącznie na potrzeby osobiste umowę w tej właśnie dziedzinie, to przysługuje mu status konsumenta, gdyż umowy tej nie zawiera w związku z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą lub zawodową. Jeśli natomiast czynność prawna podejmowana przez osobę fizyczną, mająca wywołać skutek prawny w relacji z przedsiębiorstwem jest bezpośrednio związana z prowadzoną przez tę osobę działalnością gospodarczą, to taka osoba nie może zostać uznana za konsumenta (tak też wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 27 listopada 2012r., XVII AmC 85/11).

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że w dacie zawarcia umowy B. S. prowadził działalność gospodarczą. Co więcej, powód zdecydował się na zawarcie umowy ubezpieczenia tylko z uwagi na to, że stanowiło to warunek udzielenia mu przez (...) Bank S.A. kredytu na sfinansowanie kosztów prowadzenia działalności gospodarczej. Bezpośredni związek powyższej umowy z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą, w ocenie Sądu, nie budzi wątpliwości. Zawarcie umowy ubezpieczenia z pozwanym było warunkiem udzielenia powyższego kredytu i w taki też sposób produkt ten postrzegał sam powód, nie przywiązując do niego dużej wagi na etapie zawierania umowy.

Zauważyć należy, że powód w momencie zawierania przedmiotowej umowy ubezpieczenia prowadził jednoosobową działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług remontowo – budowlanych. Powód starał się o kredyt w Idea Banku celem finansowania budowy budynku gospodarczego/warsztatowego, w którym to budynku przechowywał sprzęt budowlany służący mu do prowadzenia działalności gospodarczej. Zgodnie z początkowymi twierdzeniami powoda zawarł przedmiotową umowę ubezpieczenia, gdyż otrzymał informację że takie działanie spowoduje zwiększenie jego szans w otrzymaniu wnioskowanego kredytu, później zaś stwierdził, że zawarcie wspomnianej umowy było koniecznym elementem uzyskania kredytu. W każdym razie priorytetem dla niego było uzyskanie przede wszystkim kredytu, zaś zawarcie umowy ubezpieczenia traktował jako jeden z elementów do tego prowadzących. Mając to na uwadze stwierdzić należy, że przedmiotowa umowa ubezpieczenia zawarta została celem uzyskania kredytu w (...) Banku Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., zaś wszelkie inne możliwie wynikające z niej korzyści były drugorzędne. Znaczenie ma również charakter umowy ubezpieczenia, jej konstrukcja postanowień oraz osoba ubezpieczającego. Przedmiotowa umowa to ubezpieczenie grupowe, w którym ubezpieczającym jest (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W., a ubezpieczonym powód – niewątpliwie więc celem takiej umowy w niniejszym przypadku było również zabezpieczenie interesu wspomnianego banku.

W zakresie powyższego, nie można też pominąć treści OWU, a w szczególności § 1 ust. 1, zgodnie z którym oferta produktu ubezpieczeniowego skierowana została do osób, które zawarły umowę prowadzenia rachunku bankowego u ubezpieczającego, w tym przypadku w Idea Banku. Istotne są również postanowienia § 2 ust. 1 pkt 28 i 30

OWU, określające ubezpieczającego, jak i ubezpieczonego. Ubezpieczony to osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą na podstawie wpisu do (...), bez dokładniejszego określenia jakiego rodzaju jest to działalność, ani w jakim zakresie prowadzona, więc dotyczy to wszelkiej działalności gospodarczej. Warunkiem zatem podstawowym zawarcia umowy było prowadzenie działalności gospodarczej i oferta skierowana była do przedsiębiorców, a nie osób fizycznych. Świadczy o tym również argumentacja powoda, co do skierowania oferty wyłącznie do określonych powodów (tutaj: osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą) która jednoznacznie wskazuje, że intencją pozwanego było stworzenie produktu nie dla osób fizycznych, a dla przedsiębiorców. Zatem nie jest możliwe, by jako konsument, strona powodowa, mogła zawrzeć z pozwanym przedsiębiorcą umowę zawierającą kwestionowane postanowienia. Jakkolwiek załączony do pozwu dokument może stanowić wzorzec umowy, okoliczności faktyczne sprawy ustalone na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie pozwalają na twierdzenie, iż był on stosowany przez pozwaną spółkę w obrocie z konsumentami. Konstatacja powyższa znajduje oparcie przede wszystkim w treści samego wzorca, który już w tytule określa, iż reguluje on stosunek ubezpieczenia osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą, co w sposób oczywisty odnosi się do operacji, których uczestnikiem nie może być konsument.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że oferta produktu ubezpieczeniowego w postaci umowy ubezpieczenia z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym Firma i (...) skierowane zostały do osób prowadzących działalność gospodarczą, a więc występujących jako przedsiębiorcy w obrocie rynkowym, jednocześnie zabezpieczając interes Idea Banku. Niniejsze z kolei oznacza, że podstawa prawna dochodzenia przez powoda roszczenia tj. art. 385¹ k.c., nie ma zastosowania w sprawie, gdyż powód nie występował w charakterze konsumenta. Analiza postanowień zaakceptowanego przez powoda OWU wprost wskazuje, że stroną przedmiotowej umowy ubezpieczenia mogli być wyłącznie przedsiębiorcy.

Natomiast nawet gdyby uznać, że związek pomiędzy prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą, a zawarciem umowy ubezpieczenia z pozwanym nie miał charakteru bezpośredniego w rozumieniu art. 22¹ k.c., to w ocenie Sądu roszczenie powoda i tak byłoby niezasadne z uwagi na niewykazanie pozostałych przesłanek warunkujących udzielenie konsumentowi ochrony na podstawie art. 385¹ k.c.

W celu dokonania kontroli incydentalnej postanowień wzorca umownego w pierwszej kolejności należy ustalić treść tych postanowień. Podstawą wyliczenia wysokości Świadczenia Wykupu na gruncie wersji OWU wykorzystanej przy zawarciu przedmiotowej w sprawie umowy było postanowienie § 24 ust. 5 i 6 OWU w zw. z ust. 15 Załącznika nr 1 do OWU.

Z treści art. 385¹ § 1 k.c. wynika, że istotnym dla oceny abuzywności danego postanowienia umownego jest rozstrzygnięcie, czy jest to postanowienie określające główne świadczenia stron, czy też odnosi się ono do świadczeń ubocznych bądź innych kwestii uregulowanych w umowie. W ocenie pozwanego Świadczenie Wykupu stanowi świadczenie główne umowy zawartej przez strony, natomiast powód wywodził, że jest to świadczenie o charakterze ubocznym.

Analizowana w sprawie umowa niewątpliwie miała charakter mieszany, obejmując zarówno elementy typowe dla umowy ubezpieczenia na życie, jak i elementy charakterystyczne dla umów, których celem jest inwestowanie środków finansowych. Zdaniem Sądu przeważające były przy tym elementy o charakterze inwestycyjnym. Analiza postanowień wzorca umownego prowadzi do wniosku, że najważniejszą funkcją umowy z punktu widzenia obu kontrahentów była długoterminowa alokacja kapitału, który miał być inwestowany w sposób potencjalnie zapewniający ubezpieczającemu zysk. O drugorzędnej roli funkcji ubezpieczeniowej świadczy chociażby fakt, że zgodnie z OWU kwota wypłacana w razie zajścia zdarzenia ubezpieczeniowego jest równa lub tylko nieznacznie wyższa od wartości rachunku (§ 4 ust. 1 i 2 OWU).

W ocenie Sądu, powyższe nie oznacza jednak, że kwestionowane w sprawie postanowienia dotyczyły świadczenia głównego, jak wywodzi pozwany. Zgodnie z § 3 OWU przedmiotem umowy było życie ubezpieczonego oraz

inwestowanie środków pochodzących ze składek wpłacanych z tytułu umowy w ramach Ubezpieczeniowych Funduszy Kapitałowych. Zdaniem Sądu brak podstaw, aby oświadczenia woli stron umowy zinterpretować tu w sposób odbiegający od ich literalnego brzmienia. W konsekwencji należało uznać, że świadczeniami głównymi umowy były: obowiązek zapłaty składki ze strony ubezpieczającego oraz spełnienie świadczenia związanego z wystąpieniem zdarzenia ubezpieczeniowego (dożycie lub śmierć ubezpieczonego) ze strony ubezpieczyciela - w zakresie elementu ubezpieczeniowego umowy, zaś obowiązek lokowania środków ubezpieczającego w określone fundusze kapitałowe - w zakresie elementu inwestycyjnego umowy. Świadczenie Wykupu zostało natomiast przewidziane jako świadczenie aktualizujące się w wypadku przedterminowego rozwiązania umowy, do którego nie musiało przecież dojść. Nie można przyjąć, że celem przedmiotowej umowy, założonym przez strony już w chwili jej zawarcia, było jej wcześniejsze zakończenie. Tylko zaś w takim wypadku Świadczenie Wykupu można by traktować jako jedno ze świadczeń głównych ubezpieczyciela.

Natomiast w ocenie Sądu w okolicznościach rozpatrywanej sprawy nie można uznać, aby postanowienia zawarte w OWU traktujące o sposobie wyliczenia Świadczenia Wykupu, § 24 ust. 5 w zw. z ust. 15 Załącznika nr 1, kształtowały prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszając przy tym jego interesy w rozumieniu art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c.

Za sprzeczne z dobrymi obyczajami należy uznać takie postępowanie przedsiębiorcy, którego celem jest zdezorientowanie konsumenta, wykorzystanie jego niewiedzy lub naiwności, ukształtowanie stosunku prawnego z naruszeniem zasady równości stron. W rozumieniu art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c. chodzi zatem o postępowanie, rozumiane potocznie jako nieuczciwe, nierzetelne, sprzeczne z akceptowanym standardami działania. Zdaniem Sądu analizowane w sprawie postanowienia umowne nie mogą być w taki sposób traktowane.

Umowa ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym to umowa o skomplikowanej strukturze, której ujęcie w OWU wymagało obszernych, szczegółowych postanowień. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że analizowana umowa na datę jej zawarcia przez strony była przez ustawodawcę uregulowana jedynie w niewielkim zakresie, jeżeli chodzi o jej element inwestycyjny. W efekcie prawie wszystkie kwestie związane z inwestowaniem środków ubezpieczającego i ich wypłatą musiały zostać ujęte w samej umowie, bez możliwości odesłania stron do przepisów ustawy.

Stopień skomplikowania rozpatrywanej w sprawie umowy ubezpieczyciel starał się zniwelować wprowadzając do wzorca umownego wyjaśnienia zamieszczone na szarym tle przy każdym paragrafie OWU. Wyróżnienie najbardziej istotnych dla konsumenta postanowień umownych stanowi przeciwieństwo stosowanych przez wielu przedsiębiorców praktyk polegających na zapisie drobnym drukiem najmniej korzystnych dla konsumenta i najbardziej szczegółowych postanowień umownych. Tego rodzaju praktyki w odbiorze społecznym uchodzą za typowy przykład postępowania sprzecznego z dobrymi obyczajami. Natomiast zachowanie pozwanego w niniejszej sprawie polegające na wprowadzeniu zapisów ułatwiających zrozumienie szczegółowych postanowień dotyczących Świadczenie Wykupu i nadanie im formy graficznej zwracającej większą uwagę na tle pozostałego tekstu, stanowi zachowanie przeciwne do tych uchodzących za nieuczciwe praktyki. W ocenie Sądu zrozumienie samej tabeli zamieszczonej w ust. 15 Załącznika nr 1, o ile wcześniej konsument przeczytał uważnie postanowienia OWU, również nie powinno rodzić trudności.

Podsumowując, konsument, który zachowa się rozważnie i dokładnie zapozna się z treścią analizowanego w sprawie wzorca przed zawarciem umowy, będzie miał jasny obraz praw i obowiązków obu stron. Będzie też wiedział, że w razie rozwiązania umowy przed umówionym okresem, nie otrzyma wypłaty całości wartości rachunku polisy i będzie potrafił określić procent wartości części bazowej wypłacany w poszczególnych latach trwania umowy.

W świetle powyższego nie sposób przypisać pozwanemu zamiaru zdezorientowania, wprowadzenia w błąd konsumenta, czy też wykorzystania swojej przewagi nad nim. Wprowadzenie do OWU informacji ułatwiających

zrozumienie specjalistycznych zagadnień świadczy o tym, że pozwany starał się zminimalizować skutki nierówności stron umowy.

Trzeba również podkreślić, że powód zawarł przedmiotową umowę, mimo że obecnie postrzega ją jako niekorzystną, z uwagi na fakt, że uzyskanie kredytu było dla powoda istotne z punktu widzenia możliwości sfinansowania kosztów działalności gospodarczej. Powód ten cel osiągnął dzięki nabyciu produktu pozwanej. Kredyt został mu udzielony we wnioskowanej wysokości i powód uzyskał środki finansowe na prowadzoną działalność gospodarczą.

Z uwagi na powyższe Sąd oddalił powództwo, o czym orzekł w pkt 1 wyroku.

4. Koszty

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Pozwana spółka wygrała proces w całości. Tym samym powód powinien zwrócić jej całość poniesionych przez nią kosztów. Na koszty te złożyły się:

- a) 1800 zł jako wynagrodzenie pełnomocnika powoda ustalone na podstawie § 4 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu z daty wniesienia pozwu;
- b) 17 zł opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa.

Sędzia Aleksandra Koman